

der endnu ikke var kommen afsyne, om hun maatte følge med.

Næsten før Svaret havde naaet hende, var hun oppe fra Bænken og foer afsted.

»Husk . . . du maa ikke løbe!« raabte Hofjægermesterinden advarende.

Der drog sig en Skygge ned over Pers Ansigt, idet han skævede efter hende over sin Skulder.

Der var noget i denne Flugt, der fremmanede mørke Erindringsbilleder hos ham. Saadan havde ogsaa hans Søsken skyet ham i hans Barndom, naar Faderen ved Morgen- eller Middagsandagten havde holdt en af sine store Straffetaler til ham. Endnu for ganske nylig havde han jo genoplevet det, da han mødte Tvillingerne og de stod der saa forlegne og knap turde se paa ham. — Ogsaa Jakobe havde jo i Begyndelsen betragtet ham med en lignende Skyhed. Det var overhovedet kun Kvinder af Nannys Art, der uden Betænkeligheder kastede sig om hans Hals.

Nabob! Det var naturligvis foragteligt ment. Pigebarnet var jo flygtet for ham som for selve den Onde. Og hvad saa? Det forbavsede ham i Grunden, at han gad bryde sig om, hvad saadan en Smule Præstefrøken tænkte om ham. Siden hvornaar var han bleven saa ringe, at han ængsteligt maatte skotte til Hvermands Mening om ham? — — Eller var han maaske selv begyndt at føle sin stormende Jagt efter Lykken som en Skam?